

LBRIS

We know
books

Romulus Călin
PIERDUȚI ÎN RAI
—roman—

LETRAS
Promovăm autorii români

Italia. Lacul Como.

Soarele cald o mângâia, iar adierea vântului îi flutura părul blond. Ochii ei albaștri erau vrăjiți de peisajul ce împletea munții falnici cu lacul liniștit. Se opri pentru o clipă, contemplând la minunatul tablou al naturii, apoi privi cu recunoștință la imaginea din colierul ei. Era îndrăgostită. De asta își putea da seama oricine, chiar la prima vedere.

Inspiră profund parfumul florilor și își desfăcu de la gât eșarfa din mătase roșie asortată la rochia albă vaporosă de vară.

Păși agale pe străduța pietruită, printre casele provinciale cu obloane din lemn și jardiniere colorate. Coborî către terasa de pe malul feericului lac unde domnea serenitatea.

Maris intră în cafeneaua lui Attimo, un domn la a treia tinerețe, care o salută cu entuziasm.

—Bine ai venit! Soarele se bucură și azi la vederea ta! Dorești un ceai?

—Ești prea bun cu mine, Attimo. Da, aș dori un ceai, te rog, răspunse Maris cu o voce suavă.

Se așază pe un scaun din lemn cu spătar înalt și mânere rotunde, apoi își întoarse privirea spre un velier de pe luciul apei, unde se desfășura o petrecere cu șampanie și canțonete.

Îndrăgostiții dansau purtați de ritmul muzicii, iar Maris îi privi cu simpatie. Își aminti de prima întâlnire cu Rico, iubitul ei, un prosper om de afaceri în vârstă de 40 de ani. S-au cunoscut pe Coasta de Azur, unde era în vacanță cu părinții săi, la proprietatea pe care aceștia o dețineau. Maris era mult mai tânără. Avea doar 22 de ani, dar când iubirea plutea în aer, diferența de vârstă era un detaliu ne semnificativ.

De pe aleea îngustă își făcu apariția în mare viteză o mașină roșie decapotabilă, ce părea condusă de un pilot profesionist. Bolidul se opri cu scârțâit de roți chiar în fața terasei. Din el coborî un bărbat îmbrăcat într-o ținută lejeră, cu părul negru dat pe spate și cu ochelari fumurii în degrade.

—Ciao, frumoaso! Îți mai amintești de mine?

Maris fugi spre el, i se aruncă în brațe, apoi îl sărută cu patos. Cu un zâmbet larg, bărbatul arătă cu ambele mâini spre Ferrari.

—Îți place mașina?

—Da, e minunată! E a mea?

O sărută scurt și-i întinse cheile.

—Da, e a ta!

—Ha, ha! Mulțumesc, Rico. Ce-am făcut să merit acest minunat cadou?

—Fiecare veste bună vine însoțită de una mai puțin plăcută și sper să fii de acord cu propunerea mea.

Maris, puțin întristată, cu buzele țuguiate, așteptă răspunsul. Rico îi luă fața în palme și șopti:

—Te rog, nu mai veni la această terasă. Poți merge să te plimbi oriunde în altă parte a lacului, mai ales acum, că ai și o bijuterie care să te însoțească.

Zâmbi și o mângâie pe părul auriu. Maris se lăsă purtată de emoția momentului.

—Sunt de acord, atât timp cât bijuteria roșie e a mea!

Cei doi îndrăgostiți se urcară în mașină și Maris demară în trombă. Noul ei bolid răspundea foarte bine la comenzi și părea că zboară pe asfaltul șerpuit.

Soarele se apropia de vârful muntelui și lumina toată valea Lacului Como, iar ei se simțeau liberi și aventuroși.

După veritabilul *test drive* în jurul lacului, Maris zâmbea neîncetat și se îndrepta bucuroasă spre casă. Intrarea pe domeniu era străjuită de două uși solide din fier forjat cu modele florale. În dreapta era un post de control. Paznicul le deschise și pătrunseră în grădinile pline de flori multicolore. Rico și Maris lăsară gardul înalt din piatră cioplită în urmă, trecură pe lângă un foișor și aruncară priviri spre piscina exterioară, care era lângă un debarcader acoperit. Un iaht și o șalupă de mare viteză erau ancorate.

Cei doi coborâră în fața impozantei construcții la care își aduseseră contribuția renumiți arhitecți italieni. Administratorul domeniului îi întâmpină:

—Bine ați venit! Cina în foișor, ca de obicei?

—Da, Augusto, apoi sunteți liberi, răspuse Rico și o privi pe Maris cu căldură.

—Aveți planuri în această seară, domnule Morra? întrebă ea, zâmbind cu subînțeles.

—Cred că vom sări peste cină! îi șopti el. Apoi o luă în brațe, ducând-o ca pe un fulg.

Se îndreptă spre vilă și intră într-un salon care emana putere și grandoare. Statui ce întruchipau zei străjuiau coloanele înalte care se contopeau într-o cupolă imensă. În centrul ei era o pictură tulburătoare, chiar și pentru cei mai curajoși.

Silueta unui bărbat îmbrăcat în negru stătea pe un tron format din craniile umane, iar soclul era format din șerpi care se contopeau. Maris își lăsă capul pe spate și se uită la pictură zâmbind, de parcă imaginea înspăimântătoare nici n-ar fi existat.

Rico deschise cu genunchiul ușa care ducea spre piscina interioară și o așeză pe un șezlong cu baldachin albastru regal. O sărută senzual pe gât și se retrase. Ea suspină, chemându-l cu un sărut. Rico se apropie și o sărută din nou. Maris îi mângâie pielea de abanos și se pierdu în dragostea lui.

Dimineața, soarele pătrundea prin vitraliile de cristal și Maris tresări, de parcă ar fi simțit că ceva neașteptat avea să se întâmple. Dar ridicând ochii, văzu imaginea liniștită a lacului, cu munții maiestuoși care-l înconjurau, iar starea de neliniște se schimbă rapid într-una de sărbătoare. Ardea de nerăbdare să se plimbe prin raiul milionarilor în decapotabila ei roșie.

Era singură pentru câteva zile. Rico plecase dis-de-dimineață la Milano cu afaceri.

Maris coborî în garajul subteran și scoase bolidul la o plimbare pe străzile orașului. Mașina ei sport era acum vedeta locală. Toți o salutau și zâmbeau la auzul motorului turat. Maris o conducea cu pasiune, viteza fiind ca un drog

pentru ea. Mergând fără țintă, nici nu-și dădu seama când ajunsese lângă terasa lui Attimo. Acesta îi făcu semn cu mâna și ea opri din instinct, uitând de promisiunea făcută lui Rico.

—Bună, Attimo! Frumoasă zi, nu?

Coborî surâzătoare din mașină.

—Cu siguranță, iar tu faci ca ziua să fie și mai frumoasă!

Attimo aduse repede un ceai cu gheață și Maris, după ce sorbi o înghițitură, sări ca arsă de pe scaun, flutură mâna spre Attimo și urcă rapid la volan. În timp ce demară în trombă, îi veniră în minte cuvintele lui Rico și avu un presentiment sumbru.

Senzația oferită de condus și imaginea lacului îi spulberară repede gândurile. Zâmbi larg, spunându-și că nimic rău nu avea să i se întâmple în acest colț de rai.

Între timp, undeva în Franța, Baza Militară NATO. Departamentul de Intervenții Speciale.

—Echipa Alfa, fiți cu ochii în patru. Cele trei dube de transport ajung la voi în cinci minute, îi avertiză comandantul misiunii privind ecranele pe care rulau imagini transmise în direct de o dronă. Aceasta zbura deasupra unui laborator din Alger unde se produceau droguri.

—Am înțeles, așteptăm semnalul! transmise căpitanul Brad Baxter.

El și echipa sa de intervenții speciale se aflau într-un cartier mărginaș al Algerului. Misiunea lor era să distrugă unul dintre cele mai mari laboratoare de ecstasy din lume, pastile care invadaseră Europa și SUA. Drogul aducea profituri uriașe traficantilor, permițându-le să-și extindă rețeaua de distribuție foarte rapid. Acesta fusese motivul care a dus la crearea programului secret cu misiuni de identificare și distrugere a laboratoarelor și de capturare a traficantilor.

—Sergent Max, fii pe poziție, la comanda mea acționăm! transmise căpitanul.

Dubele despre care promisera informații că aduceau un important transport de materie primă pentru producția drogurilor intrară pe o alee îngustă. Au fost oprite de doi bărbați, înarmați cu mitraliere cu patul scurt, armele preferate ale traficantilor, pentru că aveau o manevrabilitate foarte bună în schimbul de focuri. Paza verifică atent interiorul mașinilor, apoi le lasă să treacă. La capătul aleii care părea a fi înfundată se deschise ușa unui garaj. Patru bărbați înarmați făcură semne că dubele pot intra.

—Echipa Alfa, când ușa garajului începe să coboare, acționați! ordonă căpitanul Baxter.

—Am înțeles! spuse sergentul Max.

Echipa Alfa se mișcă rapid. Sergentul Max îi ucise cu două focuri scurte pe bărbații care protejau intrarea pe alee. Căpitanul Baxter coborî de pe acoperișul clădirii, împreună cu ceilalți membri ai echipei, și deschise focul asupra traficantilor de la intrarea în garaj. Trupurile acestora erau sfârtcate de mitralierele cu amortizor și se prăbușiră pe pământul însângerat.

Un lunetist aflat pe o clădire înaltă dădu informații despre potențialii agresori din zonă. Soldații cercetară rapid locul, făcură mai multe fotografii, luară probe, iar la final câțiva dădură foc amplasamentului, simulând un incendiu.

Un elicopter militar survola aleea, iar ei erau ridicați de la sol în hamuri speciale. Când și ultimul membru al echipei a fost adus la bord, elicopterul se îndepărtă rapid. În urma lor, depozitul sări în aer din cauza focului deschis, combinat cu materiile volatile. Vălvătaia se zărea de la câțiva kilometri distanță.

—Focul a fost ultimul lor confesor! afirmă căpitanul.

După un timp, elicopterul ateriză la baza militară de pe coasta franceză a Mediteranei. Echipa Alfa predă armamentul și intră la vestiare.

—Am mai distrus un cuib de viespi! se pronunță bucuros Max.

—Mâine cine știe câte altele îi vor lua locul! Sunt ca Hidra din Lerna. Cum îi tai un cap, apar imediat alte două. Trebuie să ne concentrăm pe următoarea țintă fără să privim în urmă, adăugă Baxter apăsător, părăsind vestiarul.

Brad Baxter plănuia de ceva timp să-și ducă iubita, pe Ally Smith, într-o vacanță în Italia, pentru a-i oferi inelul de logodnă. Navigă pe internet și găsi o ofertă de nerefuzat la un *boutique hotel* de pe malul lacului Como. Rămase cu